

е много по равенъ и по него се слиза въ долината на е планинска рѣчичка, засипана съ дълбокъ снѣгъ; долината трѣбва да стои доста високо и тукъ по всѣка вѣроятност ще да е и самия изворъ на рѣчичката; пѣтя изтъпканъ толкова, шото дружинитѣ можаха да вѣрватъ на рѣдъ много и много трѣбваше чѣкане, до дѣто да се поставятъ дружинитѣ и да се въдвори рѣдъ: катеренето на горѣ стрѣмнината умори всички. Щомъ поведохъ бригадата напредъ, вамъ отиди си викове: «на дѣсно! на дѣсно! давай пѣть!» съдователно, началството заминава; азъ сѣщо искахъ да дамъ пѣть и се отбихъ малко, нѣ тукъ си и заглъзнахъ окопѣ пѣтя: коня ми потѣна до коремъ въ снѣга; въ таквѣтъ видѣ и отдахохъ азъ честь на Скобелева, който ни замина; съ него Столѣтовъ и двата шаба, на дивизията и на опълченитѣ. Като се измѣгнахъ съ трудъ изъ прѣспата, поведохъ напредъ стрѣлитѣ се дружини; мѣнемъ се разкрачъ по раскратъ около пладнѣ настигахме вече избраното отъ ген. Скобелевѣ мѣсто за почивка и въ това време приемамъ съ единъ конникъ записка отъ Столѣтова: «вѣрвете по-скоро, край Караджа ще има почивка!»

Мѣсто за почивка или по добръ за ношуване, тѣй като тукъ се предполагаше и да преспимъ, бѣше избралъ генералъ Скобелевъ не при Караджа, а на 1 1/2 приблизително версти отъ нея височина, край Вѣтръ-поле^{*)}. на високата площ обиколена отъ всичкитѣ страни съ гористи брѣгове. Скобелевъ съ шаба си се расположилъ на края на най-близката до Топлишката долина шума; около него Столѣтовъ, и долу съвѣтъ на отворено вече мѣсто планинската артилерия, Казанския полкъ и двѣ наши дружини; баталиона стрѣлцитѣ заминалъ Вѣтръ-поле и се спрѣлъ въ гората, въ половината стрѣмнина отъ кѣмъ върха^{**)} на Становото бърдо този върхъ сѣтатъ за еднакво високъ (даже и малко по-високъ) съ върха Св. Никола на Шибка.

Стигнахъ на мѣстото и се явихъ на Скобелева; като

*) Вѣтръ-поле буквално да се преведе отъ Български ще каже „вѣтрѣшно село“.

**) Самия върхъ се и нарича Караджа.